

Arrest

nr. 222 671 van 14 juni 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. WOUTERS
Hofstraat 16
3530 HOUTHALEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 januari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 december 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 maart 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MAERTENS, die *loco* advocaat R. WOUTERS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 4 april 2016 België is binnengekomen als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, diende op 7 april 2016 een verzoek om internationale bescherming in. Op 11 september 2015 werden verzoekers vingerafdrukken genomen in Hongarije (Eurodac). Op 25 april 2016 nam de dienst Voogdij van de FOD Justitie de beslissing dat verzoeker meerderjarig was, omdat uit leeftijdsonderzoek bleek dat verzoeker 20,3 jaar oud was met een standaarddeviatie van 2 jaar.

1.2. Op 22 december 2017 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 22 december 2017 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 07/04/2016

U werd op 24 augustus 2017 van 9u05 tot 13u02 gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS), bijgestaan door een tolk die het Pashtu machtig is. Uw advocaat, meester Valerie Meulemeester loco meester Rolf Wouters, was aanwezig gedurende het volledige gehoor.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger en soennitische Pashtun. U bent geboren in het dorp Said Bashi van het district Khogyani in de provincie Nangarhar. U ging niet naar school en u bent ongehuwd. U deelde het huis met uw moeder, uw vijftienvijftigjarige neef M., diens echtgenote en hun twee kinderen. Uw vader overleed één tot vier jaar voor uw vertrek aan een natuurlijke dood. Hij was een rijk man binnen het dorp en zetelde samen met de dorpsoudsten in jirga's waar hij mee lokale problemen bemiddelde. Jullie bezitten veel land en zijn welgesteld door erfenissen binnen de familie. Uw vader verhuurde de grond aan landbouwers en aan handelaars. U was zelf niet betrokken bij de huur van het land, en na het overlijden van uw vader nam uw oom langs vaderszijde, S. B. genaamd, de organisatie van jullie eigendommen over. Om mee voor het inkomen te zorgen, hielp u uw moeder bij naai- en verstelwerk voor familieleden.

Kort voor uw vertrek werd de persoon gedood die al jullie landeigendommen huurde en die de landbouwactiviteiten op deze stukken grond in goede banen leidde. Zijn naam was T., hij was tevens dorpsleider. Hij werd door onbekenden neergeschoten nadat hij het gebed in een moskee had bijgewoond.

U verklaarde dat uw oom langs moederszijde, I. genaamd, doorheen de jaren op onregelmatige tijdstippen naar u thuis kwam en enkele dagen bleef logeren, om vervolgens weer te verdwijnen. In 2012 of 2013 gaf deze oom u een gsm cadeau zodat hij met uw familie contact kon houden. Om de maand of om de twee maanden belde uw oom u op. Hij vroeg u dan om naar de bazar te gaan en daar de activiteiten van het Afghaanse nationale leger te observeren, zodat u hem telefonisch kon waarschuwen indien een militair konvooi passeerde. U deed wat uw oom u opdroeg. Op een dag in 2015 verdween uw oom en ontving u gedurende een maand geen telefoons meer. Nadien kreeg u telefoon van iemand die zich voorstelde als een vriend van uw oom. Hij droeg u op dezelfde informatie door te geven als u voordien aan uw oom gaf. U antwoordde niet en hing op. De volgende dag belden ze u opnieuw, u hing weer de telefoon op. Drie à vier dagen later kwamen onbekenden 's avonds naar u thuis. U opende de deur en werd meteen geslagen. Twee gemaskerde mannen drongen uw huis binnen. Ze zeiden dat u voordien voor uw oom informatie geleverd had en dat u hen deze informatie over de konvooiën moest blijven leveren. Toen realiseerde u zich dat uw oom blijkbaar voor de taliban werkte. Uw moeder beloofde hen dat u hun opdracht wel zou uitvoeren. De mannen dreigden ermee dat hun volgende bezoek niet hetzelfde zou zijn, waarna ze het huis verlieten. De volgende ochtend kwam uw neef Mateen thuis en uw moeder vertelde hem wat er was gebeurd. Uw neef besloot dat het beter was voor u om het land te verlaten. Na enkele dagen bracht hij u naar Kabul, waar hij u aan een smokkelaar voorstelde.

In 2015 verliet u Afghanistan. U reisde via Iran en Turkije naar België, u weet niet welke landen u passeerde. Uit uw dossier bleek dat u op 27 augustus 2015 asiel aanvraag in Hongarije. Op 4 april 2016 kwam u toe in België en op 7 april 2016 diende u uw asielaanvraag in bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Volgens uw dossier hebt u op 9 april 2016 ook asiel aangevraagd in Oostenrijk.

Na uw vertrek uit Afghanistan kwam de taliban u zoeken in het dorp. Toen zij u niet vonden lieten ze een dreigbrief achter bij uw moeder, waarin stond dat u beschuldigd werd van verraad en spionage voor de overheid. U zou gestraft worden indien u zich niet kwam aanmelden bij de taliban.

Na uw vertrek werd de echtgenoot van uw tante, H. Z., neergeschoten door onbekenden, hij was de vader van uw neef M. die bij u inwoonde. H. Z. was dorpsoudste van het naburige dorp Kandwalo, uw neef M. volgde hem op als malek.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: een kopie van de taskara van uw vader, afgeleverd op 9 saratan 1354 (30 juni 1975) te Nangarhar; een origineel duplicaat van uw taskara, afgeleverd op 22 hamal 1395 (10 april 2016) te Khogyani; een originele dreigbrief van de taliban, afgeleverd op 4 dalwa 1394 (24 januari 2016) te Khogyani; een originele klachtneerlegging opgesteld door

uw neef Mateen, ongedateerd, afgeleverd te Khogyani; en de originele enveloppe waarmee uw documenten naar België werden opgestuurd.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie gehoorverslag CGVS p.2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Vooreerst moet vastgesteld worden dat u het CGVS geen duidelijk zicht wenst te bieden op uw werkelijke leeftijd. Waar u bij het indienen van uw asielaanvraag in april 2016 verklaard had dat u 16 jaar oud was, werd uw leeftijd door wetenschappelijk onderzoek op 12 april 2016 bepaald op 20.3 jaar met een standaarddeviatie van twee jaar (zie document leeftijdsbepaling van de Dienst Voogdij, toegevoegd aan uw administratief dossier). U kreeg vervolgens 01/01/1996 als geboortedatum toegekend. Tijdens uw interview bij DVZ en uw gehoor bij het CGVS hield u ondanks het medische onderzoek vast aan uw beweerdelijke jonge leeftijd (zie verklaring DVZ, punt 4; CGVS p.3). Niet alleen moet er geconcludeerd worden dat u niet kan beschouwd worden als een minderjarige, ook blijkt uit uw verklaringen dat u getracht heeft de Belgische asielinstanties te misleiden. Door u zo'n twee tot vier jaar jonger voor te doen verbergt u voor de asielinstanties uw werkelijke leefsituatie in de jaren voor uw komst naar België. U probeerde door u meerdere jaren jonger voor te doen niet alleen het zicht op uw identiteit weg te nemen maar ook de inschatting van de geloofwaardigheid van uw verklaringen te bemoeilijken.

Daarnaast werd vastgesteld dat u over meerdere fundamentele aspecten van uw identiteit zodanig vage en beperkte verklaringen aflegde, dat blijkt dat u het CGVS geen zicht biedt op uw werkelijke profiel en verblijfplaats in Afghanistan. Ten eerste legde u dermate vage verklaringen af over uw eigen dagelijkse bezigheden en contacten in het dorp, dat er geen geloof aan kan worden gehecht. U zei dat u de koran leerde en dat u uw moeder hielp bij het naaien. Gevraagd of u dan soms stof ging kopen om te naaien, antwoordde u dat jullie geen stof aankochten omdat jullie enkel opdrachten voor familieleden deden. Omdat ieder zijn eigen stof ging kopen in de bazar, wist u niet hoeveel een meter stof kostte. U zei dat jullie wel materiaal nodig hadden om te naaien, maar dat uw neef M. dat steeds meebracht. U wist niet waar uw neef het materiaal ging halen, omdat u nooit met hem meeging. U zei dat uw moeder steeds wist hoe ze jullie naaimachine kon herstellen wanneer deze defect was, en dat het nooit gebeurde dat jullie daarvoor materiaal nodig hadden. Indien de machine gesmeerd moest worden, dan droeg uw moeder op aan uw neef om olie mee te nemen. (CGVS p. 15 en p. 17-18).

Geconfronteerd met de vraag waarom uw moeder dit steeds aan uw neef vroeg en niet aan u, haar enige zoon die geen klein kind meer was, herhaalde u dat u dit allemaal niet wist omdat uw neef steeds voor de

dingen zorgde (CGVS p.17). Dat u geen enkele concrete informatie over uw naaiwerk kon leveren hoewel dit uw voornaamste bezigheid zou zijn geweest in Afghanistan -u deed immers niet aan landbouw en u ging niet naar school (CGVS p.15)- is niet aannemelijk. Het kan niet overtuigen dat u, als enige zoon van een dorpsoudste, alle verantwoordelijkheid hieromtrent afschoof op uw neef en vervolgens niet eens wist waar of hoe uw neef jullie benodigdheden haalde. Bovendien dient opgemerkt te worden dat het beeld dat u zelf schetste niet overeenstemt met informatie in de door u neergelegde klachtbrief die opgesteld werd door uw neef M. Uw neef schreef dat u bij een kleermaker in een winkel in Kaga bazar werkte (zie stuk 4). Indien u werkelijk bij een kleermaker in het districtscentrum gewerkt zou hebben -wat gezien de vastgestelde discrepantie met uw eigen verklaringen, niet aannemelijk wordt geacht- dan kan aan uw totale onwetendheid over uw naaiwerk al helemaal geen geloof worden gehecht. In dezelfde lijn legde u uitermate beperkte verklaringen af over uw sociale omgeving in uw dorp. Gevraagd of u vrienden had in het dorp, antwoordde u dat u met de kinderen van uw neef M. speelde die bij u inwoonden. Gevraagd of u een vriend van ongeveer uw leeftijd had in het dorp, zei u dat er zo niemand was en dat uw zus ouder was dan u. Gevraagd of er mensen waren in het dorp met wie u sprak of met wie u soms wat tijd doorbracht, zei u dat men u niet vaak naar buiten liet gaan en herhaalde u dat u thuis met uw zus en met de kinderen van uw neef speelde (CGVS p.16). Gevraagd of er, buiten uw familie, mensen zijn die u mist of aan wie u denkt als u terugdenkt aan uw dorp, zei u dat er niemand anders is buiten uw moeder (CGVS p.17). Al deze vaststellingen samen tonen aan dat u het CGVS geen zicht wenst te bieden op uw dagelijkse bezigheden en contacten in het dorp waar u beweerdelijk uw hele leven doorbracht.

Ten tweede werd vastgesteld dat u even vage verklaringen aflegde over de activiteiten van uw vader. U zei dat uw vader voornamelijk thuis bleef omdat hij een rijk man was, en dat hij samen met andere dorpsoudsten in jirga's zetelde waar hij mee lokale problemen bemiddelde. Eén tot vier jaar voor uw vertrek overleed uw vader aan een natuurlijke dood (CGVS p.5-6; verklaring DVZ punt 13.A). Gevraagd wat voor problemen uw vader dan oploste, zei u dat het ging om disputen of gevechten tussen individuen die uw vader samen met anderen trachtte te beslechten. Toen u gevraagd werd waarover deze vijandigheden dan zoal gingen, zei u dat uw vader samen met andere ouderen disputen trachtte te beslechten die soms jarenlang aansleepten. Vervolgens werd u gevraagd of u een concreet voorbeeld kon geven van zo'n vijandigheid, waarop u vaagweg zei u dat u niet wist welke te vermelden omdat er zoveel waren, zoals discussies over velden. Toen u dan gevraagd werd of u een concreet voorbeeld kon geven van een landsconflict, zei u dat u zich geen voorbeeld herinnerde omdat het lang geleden was, omdat er vele dingen gebeurden in het dorp en omdat uw vader al lange tijd geleden overleden was (CGVS p.9). Dat u na vier vage antwoorden uiteindelijk stelt dat u zich geen enkel landsconflict herinnerde omdat uw vader al lange tijd geleden overleed, kan niet overtuigen. Uw vader overleed immers één tot maximum vier jaar voor uw vertrek, en uit uw verklaringen bleek dat hij thuis bleef en dat conflictbemiddeling zijn voornaamste bezigheid was. Daarbij woonde u van uw geboorte tot uw vlucht in een regio waar lokale landsconflicten volgens uw eigen zeggen jarenlang konden aanslepen. Bovendien was ook de vader van M. (de neef die bij u inwoonde) malek van het dorp Kandwalo en volgde M. hem uiteindelijk na diens overlijden begin 2016 op als malek (CGVS p.9). U verklaarde ook dat T., de persoon die al jullie landeigendommen huurde en die de landbouwactiviteiten op deze stukken grond in goede banen leidde, dorpsoudste was tot hij kort voor uw vlucht neergeschoten werd (CGVS p.10-11). U bracht dus uw hele leven door in een omgeving waarbij niet alleen uw vader, maar ook T., uw oom en uiteindelijk uw neef uitverkoren waren om dergelijke conflicten te bemiddelen. Aangezien u als enige zoon (verklaring DVZ, punt 17) uw hele leven lang omringd was door mensen die actief betrokken waren bij conflictbemiddeling, kan het niet overtuigen dat u hierover geen enkele concrete informatie kon leveren.

Ten derde legde u onaannemelijk vage verklaringen af over uw landeigendommen, en gingen deze verklaringen ook gepaard met een totaal gebrek aan interesse in uw eigen leefsituatie. U zei dat jullie veel land bezaten en noemde plaatsen op om jullie eigendommen de situeren. U zei dat jullie een tankstation opkochten en dat de helft van de grond waar de vrijdagmarkt gehouden was ook in jullie bezit was. U verklaarde dat jullie het land aan T. leasden, en dat hij het op zijn beurt voor handelaars ter beschikking stelde om er de vrijdagmarkt te houden. T. was tevens jullie enige landbouwer. U verklaarde niet te weten voor welke prijs het land geleased werd omdat uw vader degene was die alles regelde. Gevraagd hoe de dingen dan geregeld werden na zijn overlijden, zei u dat uw oom S. de organisatie op zich nam. U zei dat jullie een jaarlijks inkomen ontvingen van het land, bestaande uit tarwe of geld, maar u had geen idee hoe groot de opbrengst was omdat uw vader en oom amper met u spraken. U wist niet waar de maïsoopbrengst van uw gronden verkocht werden. U vertelde dat T. kort voor uw vlucht werd neergeschoten door onbekenden en dat er pas na uw vlucht iemand anders aangesteld werd om zijn taken over te nemen. U zei dat er intussentijd niets met de gronden gebeurde en u wist niet wie uiteindelijk als opvolger van T. aangenomen was (CGVS p.24-25). Gevraagd of jullie ook belastingen aan de taliban moesten betalen,

antwoordde u dat u dit niet wist omdat T. degene was die alle landbouwzaken regelde (CGVS p.26). U zei dat uw vader een rijk man was en voornamelijk thuisbleef, dat u zelf niet aan landbouw deed, niet naar school ging en uw moeder hielp bij het naaien voor familie (CGVS p.6 en p.15), waaruit blijkt dat jullie voornamelijk afhankelijk waren van de opbrengsten van de gronden. Het kan dan ook niet overtuigen dat u geen enkele concrete informatie biedt over aspecten van het bestuur van deze gronden die rechtstreeks bepalend waren voor uw overleven in Afghanistan en de leefsituatie van uw familie. Zo bent u niet in staat te duiden voor welke prijs het land geleased werd, hoe groot de opbrengst van de grond was, of hoeveel er afgedragen moest worden. Dat het u, als volwassen jongeman en enige overgebleven mannelijk gezinslid, totaal ontbeert aan basiskennis over uw eigen levensonderhoud en dat van uw familie, is niet aannemelijk. Overigens zijn ook uw vage verklaringen over de dood van uw manager T. opmerkelijk. U zei dat u zich nog in Afghanistan bevond toen T. gedood werd. U wist niet door wie T. neergeschoten was, u wist niet of de dader individueel handelde of in groep, en u wist niet wat de aanleiding van zijn dood was. Toen u gevraagd werd of u geïnformeerd had waarom T. gedood was en wat er precies gebeurd was, zei u dat u enkel het nieuws hoorde dat hij na zijn bezoek aan de moskee neergeschoten werd, en dat de dader vervolgens wegliep (CGVS p.10-11). Aangezien T. als dorpsoudste én persoonlijke manager van uw landbouwgronden een essentiële rol uitoefende binnen het dorp en voor u persoonlijk, doet het bevreemdend aan dat u dermate beperkte verklaringen aflegde over de omstandigheden van deze plotse moord die op slechts 15 minuten van uw huis gebeurde (CGVS p.11). Samengenomen met alle bovenstaande vaststellingen, maakt ook dit dat aan uw verklaringen moeilijk geloof kan worden gehecht.

Voorts stelt het CGVS vast dat u onaannemelijke verklaringen aflegde over uw eigen ervaringen bij het afhalen van uw taskara, wat maakt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat u uw taskara in Khogyani district afgehaald zou hebben (CGVS p.19-20). U zei dat u in uw hele leven slechts één keer in het districtscentrum kwam, nl. toen u uw taskara ging halen. Op de vraag of u dan eens het gebouw kon beschrijven waar u uw taskara ging halen, antwoordde u dat u uw taskara buiten aanvroeg en dat u niet naar binnen ging om de structuur te bekijken. U bevestigde dat u tijdens de hele procedure nooit binnen in het gebouw ging. Gevraagd of u dan deze openluchtprocedure kon beschrijven, zei u dat er een klerk vooraan buiten het gebouw stond en dat hij voor 20 afghani een applicatiebrief schreef. Vervolgens moest u de applicatiebrief indienen bij het districtshoofd, waarna u naar uw dorpsoudste moest gaan om uw woonplaats te laten bevestigen, om vervolgens terug naar het districtshoofd in het districtscentrum te gaan om uw taskara af te laten stempelen. U zei dat het districtshoofd zich bij het afstempelen van uw taskara in een kleine ruimte bevond. Toen u vervolgens gevraagd werd in welk gebouw deze ruimte zich bevond, gaf u geen antwoord op de vraag maar stelde u enkel dat het al lang geleden was dat u de taskara ging afhalen en dat ze zoveel veranderingen aanbrachten aan de gebouwenstructuur. U zei dat men ommuringen aanbracht en vele dingen binnenin het gebouw veranderden. Het doet bevreemdend aan dat u zei slechts één keer in het districtscentrum te zijn geweest, maar dat u dan weer wel kon vertellen over veranderingen die doorheen de tijd aangebracht werden aan een gebouw dat u beweerdelijk nooit betreden zou hebben. U verklaarde even verder dan weer uitdrukkelijk dat u lange tijd geleden wél het gebouw van het districtshoofd had betreden. U zei even later ook dat de klerk die uw applicatiebrief schreef zich niet binnen in het districtscentrum bevond, maar buiten naast de muur van het districtscentrum (CGVS p.19-20). Het CGVS kan alleen maar vaststellen dat uw verklaringen ontwijkend, onwaarschijnlijk, en intern tegenstrijdig zijn, wat de vaststelling dat u geen zicht wenst te bieden op uw werkelijke profiel en herkomst verder bevestigt.

Daarnaast bleek uit uw verklaringen een opvallend gebrek aan kennis dat niet strookt met algemeen beschikbare informatie over Khogyani district. Zo wist u wel dat er in 2014 presidentsverkiezingen waren, maar had u geen weet van incidenten op plaatsen waar mensen hun stem konden uitbrengen (CGVS p.30). Nochtans waren er ten tijde van de verkiezingen meerdere gewapende incidenten met de taliban, wat het stemmen in dertig tot veertig dorpen van Khogyani district onmogelijk maakte (zie rapport US Institute of Peace, *Violence, the Taliban, and Afghanistan's 2014 Elections*, 2014; Samaa tv, *Hunting taliban ahead of the Afghan Election*, 1 april 2014). Gevraagd of u weet had van incidenten waarbij Afghaanse lokale politie het doelwit was, zei u dat er zo vele incidenten waren en vroeg u welke u moest vertellen. Toen u vervolgens gevraagd werd naar een incident dat u persoonlijk zich herinnert dat belangrijk was, herhaalde u vaagweg dat er alle dagen wel incidenten met de Afghaanse lokale politie (ALP) gebeurden. Toen u vervolgens gevraagd werd of u misschien weet had van incidenten waarbij een ALP-commandant het doelwit was, herhaalde u alweer in ruime termen dat er zo vele zijn (CGVS p.32). Het kan niet overtuigen dat u enerzijds herhaaldelijk stelt dat er zeer veel incidenten gebeurden met de ALP, maar dat u anderzijds niet in staat was om ook maar enig concreet voorbeeld aan te halen van feiten die volgens uw verklaringen dagelijks gebeurden. Uit beschikbare informatie blijkt bovendien dat er in juli 2014 in een buitenwijk van het districtscentrum van Khogyani (waar u zelf dichtbij woonde, CGVS p.37) een zelfmoordaanslag gebeurde waarbij minstens

2 ALP-leden omkwamen en een derde gewond raakte (Pajhwok, 2 ALP officials killed in suicide attack, 24 juli 2014). Wat betreft uw geografische kennis dient opgemerkt te worden dat het merkwaardig is dat u het dorp Pirakhel niet kende (CGVS p.27), hoewel dit in Khogyani één van de grootste overkoepelende dorpen is met een belangrijk aantal subdorpen, waar ook talibanactiviteiten plaatsvinden (zie vb. Khaama Press, IS suicide bomber killed by Taliban after failing to detonate explosives in Nangarhar, 23 februari 2016; Pajhwok, 13 Taliban, Daesh rebels killed in Nangarhar offensives, 12 juli 2016; Agency Coordinating Body for Afghan Relief, Baseline Survey of Khogiani district, Nangarhar province, juni 1998). Uw gebrek aan kennis over het bestaan van dit dorp is des te merkwaardiger indien in aanmerking genomen dat de dorpsleider van Pirakhel mee uw persoonlijke klachtbrief ondertekend zou hebben (zie stuk 4). Samengenomen met alle bovenstaande vaststellingen omtrent uw leeftijd, uw profiel, en het afhalen van uw taskara, dragen deze bevindingen bij tot het besluit dat geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen.

Tot slot dient ook opgemerkt te worden dat uw verklaringen over uw reisweg niet rijmen met objectieve informatie uit uw dossier. U kwam op 4 april 2016 toe in België en verklaarde zowel bij DVZ als bij het CGVS dat u drie maanden onderweg was. U zou dus ongeveer eind januari 2016 uit uw Afghanistan vertrokken zijn. U wist dat u via Pakistan, Iran en Turkije reisde, maar u kon niet duiden welke landen u verder doorkruist hebt. U wist ook niet hoeveel landen u gepasseerd hebt (verklaring DVZ punt 31; CGVS p.33-34). U weet uw onwetendheid aan het feit dat u nooit naar school was geweest, dat niemand u onderweg vertelde waar u was en dat jullie steeds in de bossen waren (verklaring DVZ punt 31). Deze verklaringen stroken niet met de vaststelling dat u op 27 augustus 2015 ook asiel hebt aangevraagd in Hongarije (zie document Dublin d.d. 11 mei 2016, toegevoegd aan uw administratief dossier). Hieruit blijkt dat uw reisweg minstens acht maanden geduurd heeft, en geen drie maanden. Het is niet aannemelijk dat u zich dermate vergist in de duur van uw reisweg, die toch een grote impact op u moet hebben gehad en die bovendien volledig gefinancierd werd door uw neef Mateen (zie stuk 4; CGVS p.33). Los van de vaststelling dat u geen zicht biedt op uw profiel en herkomst, dient dan ook vastgesteld te worden dat u geen zicht biedt op uw reisweg van Afghanistan naar België.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Khogyani gelegen in de provincie Nangarhar. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Khogyani heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat uw asielrelaas aangetast is door ernstige onwaarschijnlijkheden, wat op zijn beurt nogmaals benadrukt dat u het CGVS geen zicht biedt op uw reële persoonlijke en verblijfssituatie voorafgaand aan uw vertrek uit Afghanistan.

Zo legde u bijzonder vage en onwaarschijnlijke verklaringen af over uw oom Ismael. U zei dat uw oom Ismael geen vaste woonplaats had maar soms hier of daar was. Toen u vervolgens gevraagd was op welke plaatsen hij dan soms woonde, zei u dat er geen specifieke plaats was maar dat hij af en toe vijf tot tien dagen bij u thuis logeerde, om vervolgens voor drie maanden naar onbekende plaatsen te gaan. U zei dat u hem nooit vroeg waar hij naartoe ging of waar hij mee bezig was omdat hij ouder was en als man eender wat kon doen. U kon uw oom alleen maar groeten en u vroeg hem nooit iets over zijn activiteiten (CGVS p.14). Toen uw oom u de gsm gaf en u gedurende twee à drie jaar opdroeg om militaire konvooien te observeren, vroeg u hem ook niet waarom hij deze informatie nodig had. U zei dat u zich niet bewust was van de situatie en het hem niet kon vragen (CGVS p.35). U zei dat u de moed niet had om hem te vragen waarom hij de informatie nodig had, en u ging er vanuit dat hij u de gsm had gegeven om contact te houden met uw zus. U zei dat u maar gewoon ging zitten op de afgesproken plaats om alles te observeren zoals uw oom u opdroeg, en dat u geen idee had wat hij precies wilde (CGVS p.36-37). Pas toen u bedreigd werd door de taliban, realiseerde u zich dat uw oom voor de taliban gewerkt had (CGVS p.14). Uw totale onwetendheid over het doen en laten van uw oom, hoewel u regelmatig contact met hem had en u interactief betrokken was bij zijn activiteiten, is niet aannemelijk.

Ook uw verklaring dat uw oom gedurende twee jaar informatie over het doen en laten van het leger van u verlangde, maar dat u zich tegelijk zich volslagen onbewust was van de mogelijkheid dat uw oom voor de taliban werkte, is in de geopolitieke context van Khogyani niet aannemelijk.

Daarnaast zijn ook uw verklaringen over de dwang die de taliban op u persoonlijk uitoefende om voor hen te werken, weinig overtuigend. U zei dat de taliban u twee keer opbelde om te eisen dat u ook aan hen informatie over militaire konvoien bleef doorgeven. Nadien kwam de taliban naar u thuis om u onder druk te zetten. Ze sloegen u en zeiden u dat, indien ze een tweede keer zouden moeten langskomen, hun volgende bezoek niet hetzelfde zou zijn (CGVS p.34). Eind januari 2016, minstens vier maanden na uw vertrek (u vroeg immers in augustus 2016 asiel aan in Hongarije, zie dossier DVZ), kwam de taliban nog eens naar een dorp om u te zoeken. Toen ze u niet vonden lieten ze een dreigbrief bij de deur van uw huis achter. In deze brief stond geschreven dat u mee jihad zou moeten voeren, dat de taliban veilig was door de informatie die u steeds aan uw oom had doorgegeven, en dat zij door uw toedoen nu zware verliezen hadden geleden. Er werd geëist dat u zich zou aanmelden bij de taliban, en dat u anders net zoals andere spionnen gestraft zou worden (CGVS p. 38; stuk 3). Er dient echter opgemerkt te worden dat een dergelijke handelswijze vanwege de Taliban moeilijk te rijmen valt met de informatie ter beschikking van het CGVS, waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier. Zo blijkt immers dat de taliban bijna uitsluitend uit vrijwilligers bestaat, en dat directe dwang bij rekrutering, hoewel er een paar gevallen bekend van zijn, zeer uitzonderlijk zou gebeuren (COI Focus Afghanistan: Rekrutering bij gewapende oppositie en milities aan regeringszijde, p.7 en p.9). Bij het rekruteren van strijders of medewerkers oefent de taliban hoofdzakelijk invloed uit via lokale verbanden, waarbij loyaliteit, traditie en religie een centrale rol spelen (rapport Landinfo: Afghanistan, Recruitment to Taliban, 29 juni 2017, p.9, p.12 en p.19). Geconfronteerd met deze opmerking herhaalde u louter dat de taliban verlangde dat u hetzelfde deed als voordien, wat evenwel niet beschouwd kan worden als afdoende verklaring voor de vastgestelde onwaarschijnlijkheid. Tevens lijkt het bijzonder onaannemelijk dat de taliban u zou verplichten met hen te coöpereren en u zouden dwingen om informatie door te geven waarvan zij vervolgens bij hun acties afhankelijk zouden zijn (CGVS p.38), terwijl zij tegelijk nooit helemaal zeker kunnen zijn van uw loyaliteit ten opzichte van hen. Het geheel van uw verklaringen is dan ook dermate onwaarschijnlijk dat aan uw relaas moeilijk geloof kan worden gehecht.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: een kopie van de taskara van uw vader, afgeleverd op 9 saratan 1354 (30 juni 1975) te Nangarhar; een origineel duplicaat van uw taskara, afgeleverd op 22 hamal 1395 (10 april 2016) te Khogyani; en de originele enveloppe waarmee uw documenten naar België werden opgestuurd. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat in Afghanistan corruptie wijdverspreid is en dat allerlei documenten al dan niet tegen betaling verkregen kunnen worden. Dit maakt dat de bewijswaarde van de door u voorgelegde documenten ernstig gerelativeerd dient te worden. Bovendien dient opgemerkt te worden dat u verklaarde uw oorspronkelijke taskara verloren te hebben tijdens uw reisweg en dat u uw kennissen in Afghanistan vroeg om een duplicaat voor u te bekomen (CGVS p.32). De taskara die u bij het CGVS neerlegde blijkt dan ook een louter duplicaat te zijn dat vanop afstand op uw eenvoudige vraag bekomen zou zijn, wat staakt dat de bewijswaarde van dit document gering is. Bijgevolg kunnen deze stukken niet opwegen tegen de hierboven verzamelde veelvuldige blijken van ongeloofwaardigheid van uw beweerde herkomst uit Afghanistan.

Voorts legde u ook een originele dreigbrief van de taliban neer, afgeleverd op 4 dalwa 1394 (24 januari 2016) te Khogyani; en een originele klachtneerlegging opgesteld door uw neef M., ongedateerd, afgeleverd te Khogyani. Brieven van deze aard kunnen evenwel door eenieder opgesteld worden, waardoor ook de bewijswaarde van deze stukken uitermate gering is. Aan door een asielzoeker bijgebrachte documenten kan bovendien slechts bewijswaarde worden toegekend voor zover deze documenten gepaard gaan met geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Ook deze documenten werpen dus geen ander licht op de gedane vaststellingen van het CGVS.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of dat u bij een eventuele terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming volgens art. 48/4, §2, a) of b) van de Belgische Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter

door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS dd. 24 augustus 2017 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot het belang van uw werkelijke herkomst en eerdere verblijfplaatsen. U werd erop gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Afghaanse nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfsplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw asielaanvraag correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt (CGVS p.2).

Uit bovenstaande vaststellingen omtrent uw profiel, uw dagelijkse activiteiten in Afghanistan, het afhalen van uw taskara en uw gebrekkige kennis over uw regio van herkomst blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Nochtans had u gedurende uw gehoor bij het CGVS uitgebreid de kans hierover klaarheid te scheppen. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaatgeneraal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift middelen aan als volgt:

“A. schending van de regels van behoorlijk bestuur en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De door her CGVS beslissing is volledig op onjuiste motieven gesteund is, bij gebreke aan een duidelijk onderzoek naar de ware toedracht van de zaak en is onjuist en onvoldoende gemotiveerd door middel van niet-bewezen veronderstellingen.

Het GCVS meent ten onrechte uit de feitelijke situatie te kunnen afleiden dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou dienen te hebben. Dat aldus voldoende bewezen is dat verzoeker aan systematische vervolging en bedreigingen in de zin van de conventie van Genève is blootgesteld nu hij meermaals werd bedreigd en geslagen door de Taliban omwille van het feit dat hij in het verleden informatie had doorgegeven doch na de dood van zijn oom hiermee gestopt was.

Verzoeker heeft wel degelijk voldoende elementen van zijn problemen in zijn land van herkomst meegedeeld en deze tevens gestaafd met de nodige bewijsstukken.

Uit deze verklaringen van verzoeker blijkt duidelijk dat hij niet veilig is en dat ze verzoeker nog steeds zoeken en dat hij reeds bedreigd en gezocht werd en dit omwille van zijn problemen met de Taliban. Verzoeker werd reeds bedreigd door de Taliban.

Dat het CGVS op basis van onjuiste motiveringen en onvolledige gegevens en na een overdreven summier onderzoek naar de ware toedracht van de zaak, meent te mogen veronderstellen dat verzoeker het bewijs niet levert, te voldoen aan de voorwaarden voor de aanvraag van een asielaanvraag.

Dat zulks een onjuiste gevolgtrekking is nu is komen vast te staan dat verzoeker wel degelijk vreest voor zijn leven en tevens dienstdoende elementen bijbrengt. Bij terugkeer is het leven van verzoeker dan ook ernstig in gevaar aangezien hij dien te vrezen voor represailles van de Taliban en anderzijds de plaatselijke autoriteiten hiertegen geen bescherming kunnen bieden. Verzoeker valt minstens onder de subsidiaire bescherming. In Afghanistan zijn er nog steeds veel problemen en de toestand is dan ook niet van die aard dat verzoeker op een veilige manier kan terugkeren zeker niet gelet op het feit dat verzoeker in het verleden informatie verstrekt heeft aan de Taliban.

Verzoeker is echter van oordeel dat de bijgebrachte elementen wel degelijk voldoende bewijzen inhouden van zijn vrees voor zijn leven zodat zijn asielaanvraag ernstig dient bekeken te worden minstens dat hem de subsidiaire bescherming wordt toegekend. Verzoeker ziet zwaar af van de feiten die hij meegemaakt heeft en heeft er zelfs psychische problemen aan over gehouden.

Dat het Commissariaat - Generaal aldus de regels van behoorlijk bestuur en de bepalingen van de Vreemdelingenwet heeft geschonden door onvoldoende grondig het dossier van verzoeker te onderzoeken.

Dat het Commissariaat - Generaal op basis van het feit dat verzoeker onvoldoende zou hebben meegewerkt tot de vaststelling komt dat verzoeker geen gegronde vrees voor zijn leven heeft. Het CGVW stelt dat verzoeker niet de voile medewerking heeft verleend en zodoende zijn geloofwaardigheid in vraag kan gesteld worden waardoor ook de geloofwaardigheid van de asielaanvraag in vraag kan gesteld worden.

Het CGVS baseert zich hiervoor op loutere beweringen en eigen interpretaties.

Het CGVS stelt dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker uit Khogyani afkomstig zou zijn.

Er werden verzoeker zeer veel vragen gesteld omtrent zijn verblijfplaats en de kennis van de streek. Op zeer veel vragen heeft verzoeker correct kunnen antwoorden. Dit toont duidelijk aan dat hij wel degelijk afkomstig is uit Khogyani.

Verzoeker heeft voldoende en gedetailleerde antwoorden kunnen geven waaruit blijkt dat hij wel degelijk uit deze streek afkomstig is.

Indien verzoeker niet uit Khoguanani afkomstig zou zijn dan had hij op al deze vragen niet correct kunnen antwoorden. Zo wist verzoeker een heel aantal dorpen op te noemen in de buurt en kon hij verder diverse details geven over de omgeving en de gebruiken aldaar.

Het CGVS haalt aan dat verzoeker zou gelogen hebben omtrent zijn leeftijd.

Verzoeker kan enkel verder gaan op de gegevens die hemzelf verstrekt werden. Dit de leeftijd die verzoeker medegedeeld werd. Doch uit een medisch onderzoek zou blijken dat verzoeker ouder is. Er dient opgemerkt te worden dat er bij dergelijke onderzoeken een foutmarges kan zijn van 2 jaar en verder wenst concludant op te merken dat zijn leeftijd geen afbreuk doet aan de redenen waarom hij zijn land verlaten heeft of de plaatsen waar hij zou verbleven hebben.

Het CGVS stelt dat verzoeker onvoldoende details zou kunnen geven omtrent de naai en herstelwerken van zijn moeder.

Dit is perfect normaal dat iemand niet meer juist alle exacte data en iedere klein detail kan herinneren. Op basis hiervan kan dan ook niet aangenomen worden dat verzoeker niet de waarheid zou spreken over zijn verblijfplaats.

Het was de moeder van verzoeker die deze werken uitvoerde en de benodigdheden werden door de familie bezorgd. Verzoeker was nog zeer jong en hield zich hiermee niet bezig.

Niet iedereen is even geïnteresseerd in dit soort informatie en kan dit evengoed onthouden. Het is logisch dat men in Afghanistan tevens geen toegang geeft tot informatie zoals hier in het westen. Het is dan ook logisch dat men bepaalde details of feiten niet kan herinneren zonder dat dit wil zeggen dat men niet de waarheid spreekt over zijn verblijfplaats.

Het CGVS verwijst naar een aantal feiten in 2014. Verzoeker was toen nog zeer jong en kwam zeer weinig buiten zodat het perfect normaal is dat hij hier niet veel over kan vertellen.

Ook indien men in België aan een aantal personen zou vragen om te spreken over de politiek of de gebeurtenissen in zijn dorp zijn er heel wat mensen die op dergelijke vragen niet kunnen antwoorden.

Zo is het logisch dat verzoeker weinig weet over de activiteiten van zijn vader aangezien deze reeds een aantal jaren geleden overleden is. Gezien de leeftijd van verzoeker is het perfect logisch dat hij niet weet of wist met wat zijn vader juist bezig was.

Hieruit af leiden dat verzoeker niet de waarheid zou spreken omtrent zijn verblijfplaats is niet correct en op niets gebaseerd. De aanvraag op basis hiervan afwijzen is tevens niet correct nu gebleken is dat verzoeker op veel vragen wel correct geantwoord heeft.

Verzoeker heeft wel degelijk op het merendeel van de vragen correct kunnen antwoorden en heeft zeer veel informatie gegeven omtrent de streek waar hij verbleven heeft.

Ook de verklaringen omtrent de langeigendommen zijn niet abnormaal. Toen zijn vader nog in leven was werd dit door hem geregeld en na de dood door zijn oom. Het is perfect normaal dat verzoeker als kind hiervan niet zo veel wist.

Ook het feit dat verzoeker niet veel informatie kon verschaffen over het gebouw waar hij zijn taskara ging afhalen is normaal. Weinig mensen kijken immers naar het gebouw waar ze hun documenten gaan ophalen. Ook dit is reeds enige tijd geleden zodat het normaal is dat verzoeken dit zich niet meer exact kan herinneren.

De gevolgtrekking dat verzoeker onvoldoende zou hebben meegewerkt en zijn verklaringen omtrent zijn verblijfplaats niet correct zouden zijn, is dan ook een niet correct inschatting van het CGVS die op niets gesteund is.

Verzoeker brengt zelf documenten! bij. Hiervan wordt door het CGVS lichtzinnig gesteld dat hiermee geen rekening kan gehouden worden omdat men in Afghanistan gemakkelijk aan valse papieren kan geraken. Er ligt echter geen enkele bewijs voor dat de documenten die verzoeker heeft neergelegd effectief vals zouden zijn

Het CGVS stelt dat verzoeker het onvoldoende aannemelijk maakt dat hij een gegrond vrees voor zijn leven heeft.

Dat dit geen correcte gevolgtrekking is aangezien het verhaal van verzoeker wel degelijk correct is en hij voldoende aannemelijk heeft gemaakt dat hij wel degelijk uit Khogyani afkomstig is.

Verzoeker is zo snel mogelijk gevluht na zijn ontsnapping aangezien hij door de Taliban gezocht werd en vermoord zou worden.

Hieruit echter afleiden dat het verhaal van verzoeker ongeloofwaardig is, is niet correct. Het verhaal van verzoeker is wel degelijk geloofwaardig en er dient gekeken te worden naar de op bijgebrachte stukken en het feit dat tegenpartij niet voldoende aantoonde dat het verhaal van verzoeker vals zou zijn of tegenstrijdigheden zou bevatten.

Tegenpartij gaat van een algemene situatie uit doch zonder enige onderzoek gedaan te hebben naar het specifiek geval van verzoeker en de werkelijke toedracht van de feiten en de plaatselijke situatie. Tegenpartij stelt dat het verhaal van verzoeker onvoldoende aannemelijk zou zijn of zelfs vals, doch dit zijn louter gissingen die door geen enkel objectief bewijs gestaafd worden.

Tegenpartij heeft doelbewust in zijn beslissing een aantal elementen aangehaald waarvan verzoeker niet veel wist doch met de elementen die hij wel wist wordt onvoldoende of geen rekening gehouden.

Het is voor verzoeker onmogelijk om terug te keren naar zijn land van herkomst en tegenpartij heeft dan ook onvoldoende onderzoek gevoerd naar de ware toedracht van de feiten en heeft louter verwezen naar het feit dat het verhaal van verzoeker onvoldoende aannemelijk zou zijn.

In tegenstelling tot hetgeen tegenpartij beweerd had verzoeker geen andere uitweg meer dan het land te ontvluchten om alzo zijn leven veilig te stellen.

Aangezien verzoeker bijgevolg alle inspanningen heeft geleverd doch de enige uitweg voor hem was om te vluchten naar het buitenland zodat hij dan ook in België asiel heeft aangevraagd.

Dat tegenpartij dan ook zonder verder onderzoek naar de concrete situatie van verzoeker en zeer lichtzinnig heeft gesteld dat verzoeker geen asiel of subsidiaire bescherming krijgt terwijl hij toch voldoende aantoonde dat hij een gegronde vrees voor zijn leven heeft.

Het Commissariaat - Generaal stelt ten onrechte dat er geen geloof kan gehecht worden aan de verklaringen van verzoeker en haalt hier een aantal elementen aan die niet relevant zijn voor het asielrelaas van verzoeker.

Om hieruit dan af te leiden dat het verhaal van verzoeker ongeloofwaardig zou zijn is een gevolgtrekking die niet strookt met de werkelijkheid.

Tegenpartij is doelbewust gaan zoeken naar gebeurtenissen waar verzoeker niet veel van weet om dan te stellen dat zijn verhaal ongeloofwaardig is bijvoorbeeld de activiteiten van zijn vader of gebeurtenissen in 2014.

Het is niet omdat men geen gedetailleerde kennis heeft van een aantal gebeurtenissen dat men niet van een bepaalde streek afkomstig zou zijn.

Tevens is de vraag of de informatie die tegenpartij heeft verkregen wel degelijk de correcte informatie is. Zo wordt er niet aangetoond dat tegenpartij ter plaatse zelf een grondig onderzoek heeft gevoerd naar de gebeurtenissen en elementen waarop zij haar beslissing motiveert.

Het is zeer logisch dat bij terugkeer naar zijn land van herkomst verzoeker terug in gevaar zal zijn aangezien hij nog steeds gezocht wordt door de autoriteiten en tevens door het leger.

Het is aan tegenpartij om te bewijzen dat verzoeker geen gegronde vrees zou hebben om vervolgd te worden bij zijn terugkeer. Ook tegenpartij brengt een dergelijk bewijs niet bij dat verzoeker veilig kan terugkeren.

Dat aldus onvoldoende bewezen is door het Commissariaat - Generaal dat verzoeker bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd.

Dat dit niet getuigt van een behoorlijk bestuur.

Het is minstens aangewezen een verder onderzoek door de Belgische autoriteiten te doen voeren. De verklaringen van verzoeker werden immers uit hun context gehaald en verkeerdelijk geïnterpreteerd. Er wordt verzoeker verweten dat hij zijn verhaal onvoldoende bewijst doch ook tegenpartij slaagt er niet in om het tegendeel te bewijzen aan de hand van objectieve gegevens of stukken.

Het Commissariaat - Generaal gaat bijgevolg duidelijk te ver in haar gevolgtrekking en verzuimt haar beweegredenen voldoende duidelijk te maken.

Dergelijke houding van het Commissariaat -Generaal is strijdig met de beginselen van behoorlijk bestuur. Dat dit middel zodanig ernstig is dat de vernietiging van de beslissing zich opdringt.

B. Schending van de motiveringsplicht

Er moet bovendien worden vastgesteld dat het Commissariaat - Generaal haar beslissing motiveert zonder ook maar enig verder onderzoek te hebben ingesteld. De bestreden beslissing dd. 22.12.2017 werd slechts lichtzinnig en foutief gemotiveerd.

Het Commissariaat - Generaal vermoedt bepaalde feitelijkheden, zonder deze op grondige wijze te onderzoeken.

Op grond van deze korte motivering komt het Commissariaat - Generaal tot het besluit dat het beroep van verzoeker bedrieglijk is omdat de geloofwaardigheid van verzoeker in vraag kan gesteld worden.

Tegenpartij dient uit de te gaan van de objectieve feiten en niet van eigen veronderstellingen die door geen enkel element worden gestaafd.

Het Commissariaat - Generaal stelt zonder enige concrete bewijzen of elementen simpelweg dat er getwijfeld kan worden aan de algemene geloofwaardigheid van verzoeker. Er is echter onvoldoende onderzoek hieromtrent verricht en deze gevolgtrekking kwam dan ook zeer lichtzinnig tot stand.

Verzoeker heeft alle documenten bijgebracht die zijn verhaal konden ondersteunen.

Het verhaal van verzoeker is wel degelijk geloofwaardig en verzoeker heeft op het merendeel van de vragen een gedetailleerd antwoord kunnen geven zodat voldoende duidelijk blijkt dat hij wel degelijk uit Khogyani afkomstig is.

Het feit dat de leeftijd van verzoeker niet juist zou zijn of dat verzoeker niet exact zijn reisweg kan beschrijven doen geen afbreuk aan de redenen waarom hij zijn land ontvlucht is. Hierop gaat het CGVS niet verder in. Zij stellen enkel dat de algemene geloofwaardigheid van verzoeker in vraag kan gesteld worden omdat verzoeker aan aantal details niet zou kennen

Louter op basis van dit feit stellen dat het verhaal van verzoeker bedrieglijk is, is niet correct en getuigt niet van enige ernst. Het CGVS bewijst immers onvoldoende dat het verhaal van verzoeker ongeloofwaardig zou zijn. Voor de motivatie vertrekt het CGVS tevens van niet bewezen veronderstellingen en een eigen interpretatie.

Zo stelt het CGVS dat verzoeker niet veel zou weten omtrent de aanvallen van de Taliban. Verzoeker heeft wel degelijk een aantal feiten opgenoemd doch het is normaal dat verzoeker niet elk voorval specifiek kan vermelden aangezien het aldaar normaal is dat er op regelmatige basis aanvallen gebeuren door de Taliban.

Afghanistan betreft een land in oorlog waar er zeer veel incidenten gebeuren.

Hieruit nu afleiden dat het volledige verhaal en zijn vluchtmotieven bedrieglijk zouden zijn, gaat te ver.

Ook stelt tegenpartij dat verzoeker onvoldoende kennis heeft van de landbouwpraktijken in zijn regio. Dit is normaal verzoeker heeft gestudeerd en hield zich niet bezig met landbouwpraktijken.

De bijgebrachte bewijzen tonen wel degelijk aan dat verzoeker persoonlijk problemen heeft met de Taliban.

De bestreden beslissing is bijgevolg niet alleen gemotiveerd op basis van onjuiste en niet bewezen gegevens, zij is bovendien ook onvoldoende gemotiveerd bij gebreke aan een duidelijk onderzoek van de ware toedracht van de zaak. De beslissing dd. 22.12.2017 van het Commissariaat - Generaal is dan ook genomen met machtoverschrijding.

Dit maakt dan ook een schending van de motiveringsplicht uit, strijdig met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de artikelen 52 en 62 van de Vreemdelingenwet.

Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor de beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De bestreden beslissing bevat geen uitdrukkelijke en voldoende motivering hetgeen een scheiding is van artikel 2 Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Dat de bestreden beslissing niet de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtoverschrijding genomen' (RVST 04.03.1960, Brinkhuysen, nr. 7691. RVST, 30.09.1960, Janssens, nr. 8094, RVST 23.11.1965, Stad Oostende, nr 11.519.)

Krachtens de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridische aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissing.

Uit de voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridische aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridische onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Er wordt enkel geargumenteed dat het verhaal van verzoeker niet geloofwaardig is aangezien verzoeker het onvoldoende aannemelijk zou maken dat hij afkomstig is uit Khogyani

Er werd niet verder ingegaan om de problemen van verzoeker met de Taliban die geleid hebben tôt de vlucht van verzoeker.

De bestreden beslissing werd dan ook zeer gebrekkig gemotiveerd aangezien er enkel wordt verwezen naar de ongeloofwaardigheid van verzoeker dat door geen enkel objectief element wordt gestaafd.

C Derde middel: schending van de artikelen 3 en 14 EVRM

Verzoeker kreeg het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit komt in principe neer op het feit dat verwerende partij van oordeel is dat verzoeker naar zijn land van herkomst kan worden teruggeleid.

De beschrijving van de feiten bevatten echter voldoende aanwijzingen dat verzoeker bij zijn terugkeer het slachtoffer zal worden van handelingen verboden door artikel 3 EVRM.

Door zijn land te ontvluchten is verzoeker eveneens blootgesteld aan represailles bij een eventuele terugkeer.

Door verzoeker terug te sturen naar zijn land van herkomst staat het vast, minstens is er een reëel risico, dat hij slachtoffer zal zijn van onmenselijke behandelingen.

Verzoeker vreest terecht voor zijn leven.

De bestreden beslissing houdt geen rekening met de gevolgen die zij veroorzaakt voor de veiligheid en de fysiek integriteit van verzoeker.

Het leger is immers nog steeds op zoek naar verzoeker en zal er niet voor terug deinzen om geweld te gebruiken opzichts verzoeker moest verzoeker terugkeren naar zijn land van herkomst.

Bij terugkeer zal verzoeker bedreigd en vervolgd worden.

Een gedwongen terugkeer houdt een regelrechte bedreiging in voor het leven van verzoeker.

Dat dit middel dan ook gegrond is.

Dat verzoeker dienvolgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoekt de bestreden beslissing dd. 22.12.2017 van het Commissariaat - Generaal te vernietigen.

D Vierde middel: schending van artikel 5 en 8 EVRM

Het is duidelijk dat verzoeker bij zijn terugkeer niet in veiligheid zal zijn.

De vrees voor zijn leven is gegrond en van veiligheid is geen enkele sprake.

Nochtans houdt artikel 5 EVRM een verbod in van schending van persoonlijke vrijheid en veiligheid. Dit artikel zal zonder meer geschonden worden zodra verzoeker terug zou keren naar zijn land van herkomst.

De veiligheid en vrijheid van verzoeker is geenzins gewaarborgd in zijn land van herkomst, temeer vermits hij zijn land van herkomst verlaten heeft en zij zal bloot gesteld worden aan represailles wegens landverraad.

Verzoeker heeft geen inkomen en heeft geen plaats om te verblijven in Afghanistan.

Indien hij gedwongen zou worden om terug naar Afghanistan te gaan, heeft hij aldaar geen enkele bron van inkomsten en is hij zelfs niet in staat om te zorgen voor de levensnoodzakelijke zaken.

Artikel 8 EVRM beschermt onder meer de eerbiediging van het recht op een familie- en gezinsleven, en de eerbiediging van het recht op een privéleven.

Voor verzoeker is het quasi onmogelijk om in zijn land van herkomst een familieleven te leiden aangezien hij bij terugkeer zal opgesloten of vermoord worden.

Verzoeker heeft inmiddels een band opgebouwd hier in België en heeft zich geïntegreerd in de maatschappij en heeft hiervoor de nodige inspanningen geleverd.

Dat dit middel dan ook gegrond is.

E Humanitaire gronden

Dat verzoeker alle banden heeft verbroken in zijn voormalig thuisland en riskeert om er mishandeld te worden door de autoriteiten en vermoord door de Taliban.

Verzoeker inmiddels reeds drie jaar in België verblijft en hier reeds zijn leven opnieuw heeft opgebouwd.

Verzoeker heeft een integratie cursus gevolgd en heeft zich ingeschreven bij de VDAB.

Indien het beroep tot nietigverklaring van verzoeker niet ongegrond zou verklaard worden, dit een humanitair onrecht zou uitmaken.

Dienvolgens vraagt de verzoeker om in voorkomend geval de bestreden beslissing met betrekking tot hemzelf op humanitaire gronden te vernietigen."

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoeker geschonden acht, en een theoretische uiteenzetting over een aantal van deze bepalingen laat niet toe om vast te stellen dat verzoeker een nood heeft aan internationale bescherming.

In zoverre verzoeker zijn grieven richt tegen een bevel om het grondgebied te verlaten dat hem zou zijn ter kennis gebracht, merkt de Raad op dit bevel niet de thans bestreden beslissing betreft, zodat deze onontvankelijk zijn. Dit geldt eveneens voor zijn verwijzing naar humanitaire gronden en zijn integratie in België. De Raad herhaalt dat hij gevat is in het kader van een verzoek om internationale bescherming en slechts bevoegd is in de zin van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet.

2.3. Verzoeker slaagt er niet in om zijn relaas aannemelijk te maken. Na lezing van het administratief dossier treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen aflegt over zijn werkelijke identiteit, zijn familiaal netwerk en hun activiteiten, zijn verblijf in zijn vermeende regio van herkomst en zijn reisweg van Afghanistan naar België. Volledigheidshalve wordt er ook op gewezen dat de voorgehouden problemen die hebben geleid tot verzoekers vlucht niet worden aangenomen.

Verzoeker kan met zijn betoog in het verzoekschrift de omstandige motivering van de bestreden beslissing niet weerleggen, noch in een ander daglicht stellen.

Zo beweert verzoeker (i) psychische problemen te hebben door de meegemaakte feiten, (ii) zeer veel vragen correct te hebben beantwoord over zijn verblijfplaats en regio van herkomst, maar hij brengt hiervoor geen enkel begin van bewijs bij.

Wat zijn voorgehouden minderjarigheid betreft, kan de Raad slechts vaststellen dat de beslissing van de dienst Voogdij van 25 april 2016 vermeldt op basis van leeftijdsonderzoek dat verzoeker wel degelijk meerderjarig was.

Verzoeker ontkent verder dat hij zich bezig hield met naaiwerk, terwijl hij dit tijdens het CGVS-interview anders vertelde. Dit geldt eens te meer waar verzoeker thans poneert dat hij studeerde en zich niet bezighield met landbouwpraktijken, terwijl hij initieel aangaf analfabeet te zijn. Verzoeker tracht zijn onwetendheden te minimaliseren, maar dit doet op geen enkele wijze afbreuk aan de omstandige motivering van de bestreden beslissing waarom geen geloof wordt gehecht aan tal van aspecten van verzoekers asielaanvraag. Verzoeker herhaalt meermaals dat er meer onderzoek en een betere motivering van de bestreden beslissing nodig was, maar zijn betoog in het verzoekschrift blijft vaag en ontoereikend.

Derhalve heeft verzoeker verzaakt aan de op hem rustende medewerkingsplicht, zoals genoegzaam blijkt uit het voorgaande.

Verzoeker weigert op moedwillige wijze klaarheid te scheppen over en maakt het derhalve onmogelijk een duidelijk zicht te krijgen op zijn identiteit, profiel, verblijfplaatsen, levensomstandigheden en problemen.

Indien verzoeker meent wel degelijk nood te hebben aan internationale bescherming, komt het hem toe, gelet op de hoger vermelde medewerkingsplicht en de op zijn schouders rustende bewijslast, de instanties een waarheidsgetrouw en gedetailleerd beeld te geven over zijn identiteit, profiel, verblijfplaatsen, familiaal netwerk en levensomstandigheden, *quod non in casu*.

De motivering van de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad:

“Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie gehoorverslag CGVS p.2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Vooreerst moet vastgesteld worden dat u het CGVS geen duidelijk zicht wenst te bieden op uw werkelijke leeftijd. Waar u bij het indienen van uw asielaanvraag in april 2016 verklaard had dat u 16 jaar oud was, werd uw leeftijd door wetenschappelijk onderzoek op 12 april 2016 bepaald op 20.3 jaar met een standaarddeviatie van twee jaar (zie document leeftijdsbepaling van de Dienst Voogdij, toegevoegd aan uw administratief dossier). U kreeg vervolgens 01/01/1996 als geboortedatum toegekend. Tijdens uw interview bij DVZ en uw gehoor bij het CGVS hield u ondanks het medische onderzoek vast aan uw beweerdelijke jonge leeftijd (zie verklaring DVZ, punt 4; CGVS p.3). Niet alleen moet er geconcludeerd worden dat u niet kan beschouwd worden als een minderjarige, ook blijkt uit uw verklaringen dat u getracht heeft de Belgische asielinstanties te misleiden. Door u zo'n twee tot vier jaar jonger voor te doen verbergt u voor de asielinstanties uw werkelijke leefsituatie in de jaren voor uw komst naar België.

U probeerde door u meerdere jaren jonger voor te doen niet alleen het zicht op uw identiteit weg te nemen maar ook de inschatting van de geloofwaardigheid van uw verklaringen te bemoeilijken.

Daarnaast werd vastgesteld dat u over meerdere fundamentele aspecten van uw identiteit zodanig vage en beperkte verklaringen aflegde, dat blijkt dat u het CGVS geen zicht biedt op uw werkelijke profiel en verblijfplaats in Afghanistan. Ten eerste legde u dermate vage verklaringen af over uw eigen dagelijkse bezigheden en contacten in het dorp, dat er geen geloof aan kan worden gehecht. U zei dat u de koran leerde en dat u uw moeder hielp bij het naaien. Gevraagd of u dan soms stof ging kopen om te naaien, antwoordde u dat jullie geen stof aankochten omdat jullie enkel opdrachten voor familieleden deden. Omdat ieder zijn eigen stof ging kopen in de bazar, wist u niet hoeveel een meter stof kostte. U zei dat jullie wel materiaal nodig hadden om te naaien, maar dat uw neef M. dat steeds meebracht. U wist niet waar uw neef het materiaal ging halen, omdat u nooit met hem meeging. U zei dat uw moeder steeds wist hoe ze jullie naaimachine kon herstellen wanneer deze defect was, en dat het nooit gebeurde dat jullie daarvoor materiaal nodig hadden. Indien de machine gesmeerd moest worden, dan droeg uw moeder op aan uw neef om olie mee te nemen. (CGVS p.15 en p.17-18). Geconfronteerd met de vraag waarom uw moeder dit steeds aan uw neef vroeg en niet aan u, haar enige zoon die geen klein kind meer was, herhaalde u dat u dit allemaal niet wist omdat uw neef steeds voor de dingen zorgde (CGVS p.17). Dat u geen enkele concrete informatie over uw naaiwerk kon leveren hoewel dit uw voornaamste bezigheid zou zijn geweest in Afghanistan -u deed immers niet aan landbouw en u ging niet naar school (CGVS p.15)- is niet aannemelijk. Het kan niet overtuigen dat u, als enige zoon van een dorpsoudste, alle verantwoordelijkheid hieromtrent afschoof op uw neef en vervolgens niet eens wist waar of hoe uw neef jullie benodigheden haalde. Bovendien dient opgemerkt te worden dat het beeld dat u zelf schetste niet overeenstemt met informatie in de door u neergelegde klachtbrief die opgesteld werd door uw neef M. Uw neef schreef dat u bij een kleermaker in een winkel in Kaga bazar werkte (zie stuk 4). Indien u werkelijk bij een kleermaker in het districtscentrum gewerkt zou hebben -wat gezien de vastgestelde discrepantie met uw eigen verklaringen, niet aannemelijk wordt geacht- dan kan aan uw totale onwetendheid over uw naaiwerk al helemaal geen geloof worden gehecht. In dezelfde lijn legde u uitermate beperkte verklaringen af over uw sociale omgeving in uw dorp. Gevraagd of u vrienden had in het dorp, antwoordde u dat u met de kinderen van uw neef M. speelde die bij u inwoonden. Gevraagd of u een vriend van ongeveer uw leeftijd had in het dorp, zei u dat er zo niemand was en dat uw zus ouder was dan u. Gevraagd of er mensen waren in het dorp met wie u sprak of met wie u soms wat tijd doorbracht, zei u dat men u niet vaak naar buiten liet gaan en herhaalde u dat u thuis met uw zus en met de kinderen van uw neef speelde (CGVS p.16). Gevraagd of er, buiten uw familie, mensen zijn die u mist of aan wie u denkt als u terugdenkt aan uw dorp, zei u dat er niemand anders is buiten uw moeder (CGVS p.17). Al deze vaststellingen samen tonen aan dat u het CGVS geen zicht wenst te bieden op uw dagelijkse bezigheden en contacten in het dorp waar u beweerdelijk uw hele leven doorbracht.

Ten tweede werd vastgesteld dat u even vage verklaringen aflegde over de activiteiten van uw vader. U zei dat uw vader voornamelijk thuis bleef omdat hij een rijk man was, en dat hij samen met andere dorpsoudsten in jirga's zetelde waar hij mee lokale problemen bemiddelde. Eén tot vier jaar voor uw vertrek overleed uw vader aan een natuurlijke dood (CGVS p.5-6; verklaring DVZ punt 13.A). Gevraagd wat voor problemen uw vader dan oploste, zei u dat het ging om disputen of gevechten tussen individuen die uw vader samen met anderen trachtte te beslechten. Toen u gevraagd werd waarover deze vijandigheden dan zoal gingen, zei u dat uw vader samen met andere ouderen disputen trachtte te beslechten die soms jarenlang aansleepten. Vervolgens werd u gevraagd of u een concreet voorbeeld kon geven van zo'n vijandigheid, waarop u vaagweg zei u dat u niet wist welke te vermelden omdat er zoveel waren, zoals discussies over velden. Toen u dan gevraagd werd of u een concreet voorbeeld kon geven van een landsconflict, zei u dat u zich geen voorbeeld herinnerde omdat het lang geleden was, omdat er vele dingen gebeurden in het dorp en omdat uw vader al lange tijd geleden overleden was (CGVS p.9). Dat u na vier vage antwoorden uiteindelijk stelt dat u zich geen enkel landsconflict herinnerde omdat uw vader al lange tijd geleden overleed, kan niet overtuigen. Uw vader overleed immers één tot maximum vier jaar voor uw vertrek, en uit uw verklaringen bleek dat hij thuis bleef en dat conflictbemiddeling zijn voornaamste bezigheid was. Daarbij woonde u van uw geboorte tot uw vlucht in een regio waar lokale landsconflicten volgens uw eigen zeggen jarenlang konden aanslepen. Bovendien was ook de vader van M. (de neef die bij u inwoonde) malek van het dorp Kandwalo en volgde M. hem uiteindelijk na diens overlijden begin 2016 op als malek (CGVS p.9). U verklaarde ook dat T., de persoon die al jullie landeigendommen huurde en die de landbouwactiviteiten op deze stukken grond in goede banen leidde, dorpsoudste was tot hij kort voor uw vlucht neergeschoten werd (CGVS p.10-11). U bracht dus uw hele leven door in een omgeving waarbij niet alleen uw vader, maar ook T., uw oom en uiteindelijk uw neef uitverkoren waren om dergelijke conflicten te bemiddelen.

Aangezien u als enige zoon (verklaring DVZ, punt 17) uw hele leven lang omringd was door mensen die actief betrokken waren bij conflictbemiddeling, kan het niet overtuigen dat u hierover geen enkele concrete informatie kon leveren.

Ten derde legde u onaannemelijk vage verklaringen af over uw landeigendommen, en gingen deze verklaringen ook gepaard met een totaal gebrek aan interesse in uw eigen leefsituatie. U zei dat jullie veel land bezaten en noemde plaatsen op om jullie eigendommen de situeren. U zei dat jullie een tankstation opkochten en dat de helft van de grond waar de vrijdagmarkt gehouden was ook in jullie bezit was. U verklaarde dat jullie het land aan T. leasden, en dat hij het op zijn beurt voor handelaars ter beschikking stelde om er de vrijdagmarkt te houden. T. was tevens jullie enige landbouwer. U verklaarde niet te weten voor welke prijs het land geleased werd omdat uw vader degene was die alles regelde. Gevraagd hoe de dingen dan geregeld werden na zijn overlijden, zei u dat uw oom S. de organisatie op zich nam. U zei dat jullie een jaarlijks inkomen ontvingen van het land, bestaande uit tarwe of geld, maar u had geen idee hoe groot de opbrengst was omdat uw vader en oom amper met u spraken. U wist niet waar de maïsoopbrengst van uw gronden verkocht werden. U vertelde dat T. kort voor uw vlucht werd neergeschoten door onbekenden en dat er pas na uw vlucht iemand anders aangesteld werd om zijn taken over te nemen. U zei dat er intussentijd niets met de gronden gebeurde en u wist niet wie uiteindelijk als opvolger van T. aangenomen was (CGVS p.24-25). Gevraagd of jullie ook belastingen aan de taliban moesten betalen, antwoordde u dat u dit niet wist omdat T. degene was die alle landbouwzaken regelde (CGVS p.26). U zei dat uw vader een rijk man was en voornamelijk thuisbleef, dat u zelf niet aan landbouw deed, niet naar school ging en uw moeder hielp bij het naaien voor familie (CGVS p.6 en p.15), waaruit blijkt dat jullie voornamelijk afhankelijk waren van de opbrengsten van de gronden. Het kan dan ook niet overtuigen dat u geen enkele concrete informatie biedt over aspecten van het bestuur van deze gronden die rechtstreeks bepalend waren voor uw overleven in Afghanistan en de leefsituatie van uw familie. Zo bent u niet in staat te duiden voor welke prijs het land geleased werd, hoe groot de opbrengst van de grond was, of hoeveel er afgedragen moest worden. Dat het u, als volwassen jongeman en enige overgebleven mannelijk gezinslid, totaal ontbeert aan basiskennis over uw eigen levensonderhoud en dat van uw familie, is niet aannemelijk. Overigens zijn ook uw vage verklaringen over de dood van uw manager T. opmerkelijk. U zei dat u zich nog in Afghanistan bevond toen T. gedood werd. U wist niet door wie T. neergeschoten was, u wist niet of de dader individueel handelde of in groep, en u wist niet wat de aanleiding van zijn dood was. Toen u gevraagd werd of u geïnformeerd had waarom T. gedood was en wat er precies gebeurd was, zei u dat u enkel het nieuws hoorde dat hij na zijn bezoek aan de moskee neergeschoten werd, en dat de dader vervolgens wegliep (CGVS p.10-11). Aangezien T. als dorpsoudste én persoonlijke manager van uw landbouwgronden een essentiële rol uitoefende binnen het dorp en voor u persoonlijk, doet het bevreemdend aan dat u dermate beperkte verklaringen aflegde over de omstandigheden van deze plotse moord die op slechts 15 minuten van uw huis gebeurde (CGVS p.11). Samengenomen met alle bovenstaande vaststellingen, maakt ook dit dat aan uw verklaringen moeilijk geloof kan worden gehecht.

Voorts stelt het CGVS vast dat u onaannemelijke verklaringen aflegde over uw eigen ervaringen bij het afhalen van uw taskara, wat maakt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat u uw taskara in Khogyani district afgehaald zou hebben (CGVS p.19-20). U zei dat u in uw hele leven slechts één keer in het districtscentrum kwam, nl. toen u uw taskara ging halen. Op de vraag of u dan eens het gebouw kon beschrijven waar u uw taskara ging halen, antwoordde u dat u uw taskara buiten aanvroeg en dat u niet naar binnen ging om de structuur te bekijken. U bevestigde dat u tijdens de hele procedure nooit binnen in het gebouw ging. Gevraagd of u dan deze openluchtprocedure kon beschrijven, zei u dat er een klerk vooraan buiten het gebouw stond en dat hij voor 20 afghani een applicatiebrief schreef. Vervolgens moest u de applicatiebrief indienen bij het districtshoofd, waarna u naar uw dorpsoudste moest gaan om uw woonplaats te laten bevestigen, om vervolgens terug naar het districtshoofd in het districtscentrum te gaan om uw taskara af te laten stempelen. U zei dat het districtshoofd zich bij het afstempelen van uw taskara in een kleine ruimte bevond. Toen u vervolgens gevraagd werd in welk gebouw deze ruimte zich bevond, gaf u geen antwoord op de vraag maar stelde u enkel dat het al lang geleden was dat u de taskara ging afhalen en dat ze zoveel veranderingen aanbrachten aan de gebouwenstructuur. U zei dat men ommuringen aanbracht en vele dingen binnenin het gebouw veranderden. Het doet bevreemdend aan dat u zei slechts één keer in het districtscentrum te zijn geweest, maar dat u dan weer wel kon vertellen over veranderingen die doorheen de tijd aangebracht werden aan een gebouw dat u beweerdelijk nooit betreden zou hebben. U verklaarde even verder dan weer uitdrukkelijk dat u lange tijd geleden wél het gebouw van het districtshoofd had betreden. U zei even later ook dat de klerk die uw applicatiebrief schreef zich niet binnen in het districtscentrum bevond, maar buiten naast de muur van het districtscentrum (CGVS p.19-20). Het CGVS kan alleen maar vaststellen dat uw verklaringen ontwijkend, onwaarschijnlijk, en intern tegenstrijdig zijn, wat de vaststelling dat u geen zicht wenst te bieden op uw werkelijke profiel en herkomst verder bevestigt.

Daarnaast bleek uit uw verklaringen een opvallend gebrek aan kennis dat niet strookt met algemeen beschikbare informatie over Khogyani district. Zo wist u wel dat er in 2014 presidentsverkiezingen waren, maar had u geen weet van incidenten op plaatsen waar mensen hun stem konden uitbrengen (CGVS p.30). Nochtans waren er ten tijde van de verkiezingen meerdere gewapende incidenten met de taliban, wat het stemmen in dertig tot veertig dorpen van Khogyani district onmogelijk maakte (zie rapport US Institute of Peace, *Violence, the Taliban, and Afghanistan's 2014 Elections*, 2014; Samaa tv, *Hunting taliban ahead of the Afghan Election*, 1 april 2014). Gevraagd of u weet had van incidenten waarbij Afghaanse lokale politie het doelwit was, zei u dat er zo vele incidenten waren en vroeg u welke u moest vertellen. Toen u vervolgens gevraagd werd naar een incident dat u persoonlijk zich herinnert dat belangrijk was, herhaalde u vaagweg dat er alle dagen wel incidenten met de Afghaanse lokale politie (ALP) gebeurden. Toen u vervolgens gevraagd werd of u misschien weet had van incidenten waarbij een ALP-commandant het doelwit was, herhaalde u alweer in ruime termen dat er zo vele zijn (CGVS p.32). Het kan niet overtuigen dat u enerzijds herhaaldelijk stelt dat er zeer veel incidenten gebeurden met de ALP, maar dat u anderzijds niet in staat was om ook maar enig concreet voorbeeld aan te halen van feiten die volgens uw verklaringen dagelijks gebeurden. Uit beschikbare informatie blijkt bovendien dat er in juli 2014 in een buitenwijk van het districtscentrum van Khogyani (waar u zelf dichtbij woonde, CGVS p.37) een zelfmoordaanslag gebeurde waarbij minstens 2 ALP-leden omkwamen en een derde gewond raakte (Pajhwok, *2 ALP officials killed in suicide attack*, 24 juli 2014). Wat betreft uw geografische kennis dient opgemerkt te worden dat het merkwaardig is dat u het dorp Pirakhel niet kende (CGVS p.27), hoewel dit in Khogyani één van de grootste overkoepelende dorpen is met een belangrijk aantal subdorpen, waar ook talibanactiviteiten plaatsvinden (zie vb. Khaama Press, *IS suicide bomber killed by Taliban after failing to detonate explosives in Nangarhar*, 23 februari 2016; Pajhwok, *13 Taliban, Daesh rebels killed in Nangarhar offensives*, 12 juli 2016; Agency Coordinating Body for Afghan Relief, *Baseline Survey of Khogiani district, Nangarhar province*, juni 1998). Uw gebrek aan kennis over het bestaan van dit dorp is des te merkwaardiger indien in aanmerking genomen dat de dorpsleider van Pirakhel mee uw persoonlijke klachtbrief ondertekend zou hebben (zie stuk 4). Samengenomen met alle bovenstaande vaststellingen omtrent uw leeftijd, uw profiel, en het afhaken van uw taskara, dragen deze bevindingen bij tot het besluit dat geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen.

Tot slot dient ook opgemerkt te worden dat uw verklaringen over uw reisweg niet rijmen met objectieve informatie uit uw dossier. U kwam op 4 april 2016 toe in België en verklaarde zowel bij DVZ als bij het CGVS dat u drie maanden onderweg was. U zou dus ongeveer eind januari 2016 uit uw Afghanistan vertrokken zijn. U wist dat u via Pakistan, Iran en Turkije reisde, maar u kon niet duiden welke landen u verder doorkruist hebt. U wist ook niet hoeveel landen u gepasseerd hebt (verklaring DVZ punt 31; CGVS p.33-34). U weet uw onwetendheid aan het feit dat u nooit naar school was geweest, dat niemand u onderweg vertelde waar u was en dat jullie steeds in de bossen waren (verklaring DVZ punt 31). Deze verklaringen stroken niet met de vaststelling dat u op 27 augustus 2015 ook asiel hebt aangevraagd in Hongarije (zie document Dublin d.d. 11 mei 2016, toegevoegd aan uw administratief dossier). Hieruit blijkt dat uw reisweg minstens acht maanden geduurd heeft, en geen drie maanden. Het is niet aannemelijk dat u zich dermate vergist in de duur van uw reisweg, die toch een grote impact op u moet hebben gehad en die bovendien volledig gefinancierd werd door uw neef Mateen (zie stuk 4; CGVS p.33). Los van de vaststelling dat u geen zicht biedt op uw profiel en herkomst, dient dan ook vastgesteld te worden dat u geen zicht biedt op uw reisweg van Afghanistan naar België.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Khogyani gelegen in de provincie Nangarhar. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Khogyani heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat uw asielrelaas aangetast is door ernstige onwaarschijnlijkheden, wat op zijn beurt nogmaals benadrukt dat u het CGVS geen zicht biedt op uw reële persoonlijke en verblijfssituatie voorafgaand aan uw vertrek uit Afghanistan.

Zo legde u bijzonder vage en onwaarschijnlijke verklaringen af over uw oom Ismael. U zei dat uw oom Ismael geen vaste woonplaats had maar soms hier of daar was.

Toen u vervolgens gevraagd was op welke plaatsen hij dan soms woonde, zei u dat er geen specifieke plaats was maar dat hij af en toe vijf tot tien dagen bij u thuis logeerde, om vervolgens voor drie maanden naar onbekende plaatsen te gaan. U zei dat u hem nooit vroeg waar hij naartoe ging of waar hij mee bezig was omdat hij ouder was en als man eender wat kon doen. U kon uw oom alleen maar groeten en u vroeg hem nooit iets over zijn activiteiten (CGVS p.14). Toen uw oom u de gsm gaf en u gedurende twee à drie jaar opdroeg om militaire konvooien te observeren, vroeg u hem ook niet waarom hij deze informatie nodig had. U zei dat u zich niet bewust was van de situatie en het hem niet kon vragen (CGVS p.35). U zei dat u de moed niet had om hem te vragen waarom hij de informatie nodig had, en u ging er vanuit dat hij u de gsm had gegeven om contact te houden met uw zus. U zei dat u maar gewoon ging zitten op de afgesproken plaats om alles te observeren zoals uw oom u opdroeg, en dat u geen idee had wat hij precies wilde (CGVS p.36-37). Pas toen u bedreigd werd door de taliban, realiseerde u zich dat uw oom voor de taliban gewerkt had (CGVS p.14). Uw totale onwetendheid over het doen en laten van uw oom, hoewel u regelmatig contact met hem had en u interactief betrokken was bij zijn activiteiten, is niet aannemelijk. Ook uw verklaring dat uw oom gedurende twee jaar informatie over het doen en laten van het leger van u verlangde, maar dat u zich tegelijk zich volslagen onbewust was van de mogelijkheid dat uw oom voor de taliban werkte, is in de geopolitieke context van Khogyani niet aannemelijk.

Daarnaast zijn ook uw verklaringen over de dwang die de taliban op u persoonlijk uitoefende om voor hen te werken, weinig overtuigend. U zei dat de taliban u twee keer opbelde om te eisen dat u ook aan hen informatie over militaire konvooien bleef doorgeven. Nadien kwam de taliban naar u thuis om u onder druk te zetten. Ze sloegen u en zeiden u dat, indien ze een tweede keer zouden moeten langskomen, hun volgende bezoek niet hetzelfde zou zijn (CGVS p.34). Eind januari 2016, minstens vier maanden na uw vertrek (u vroeg immers in augustus 2016 asiel aan in Hongarije, zie dossier DVZ), kwam de taliban nog eens naar een dorp om u te zoeken. Toen ze u niet vonden lieten ze een dreigbrief bij de deur van uw huis achter. In deze brief stond geschreven dat u mee jihad zou moeten voeren, dat de taliban veilig was door de informatie die u steeds aan uw oom had doorgegeven, en dat zij door uw toedoen nu zware verliezen hadden geleden. Er werd geëist dat u zich zou aanmelden bij de taliban, en dat u anders net zoals andere spionnen gestraft zou worden (CGVS p. 38; stuk 3). Er dient echter opgemerkt te worden dat een dergelijke handelswijze vanwege de Taliban moeilijk te rijmen valt met de informatie ter beschikking van het CGVS, waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier. Zo blijkt immers dat de taliban bijna uitsluitend uit vrijwilligers bestaat, en dat directe dwang bij rekrutering, hoewel er een paar gevallen bekend van zijn, zeer uitzonderlijk zou gebeuren (COI Focus Afghanistan: Rekrutering bij gewapende oppositie en milities aan regeringszijde, p.7 en p.9). Bij het rekruteren van strijders of medewerkers oefent de taliban hoofdzakelijk invloed uit via lokale verbanden, waarbij loyaliteit, traditie en religie een centrale rol spelen (rapport Landinfo: Afghanistan, Recruitment to Taliban, 29 juni 2017, p.9, p.12 en p.19). Geconfronteerd met deze opmerking herhaalde u louter dat de taliban verlangde dat u hetzelfde deed als voordien, wat evenwel niet beschouwd kan worden als afdoende verklaring voor de vastgestelde onwaarschijnlijkheid. Tevens lijkt het bijzonder onaannemelijk dat de taliban u zou verplichten met hen te coöpereren en u zouden dwingen om informatie door te geven waarvan zij vervolgens bij hun acties afhankelijk zouden zijn (CGVS p.38), terwijl zij tegelijk nooit helemaal zeker kunnen zijn van uw loyaliteit ten opzichte van hen. Het geheel van uw verklaringen is dan ook dermate onwaarschijnlijk dat aan uw relaas moeilijk geloof kan worden gehecht.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: een kopie van de taskara van uw vader, afgeleverd op 9 saratan 1354 (30 juni 1975) te Nangarhar; een origineel duplicaat van uw taskara, afgeleverd op 22 hamal 1395 (10 april 2016) te Khogyani; en de originele enveloppe waarmee uw documenten naar België werden opgestuurd. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat in Afghanistan corruptie wijdverspreid is en dat allerlei documenten al dan niet tegen betaling verkregen kunnen worden. Dit maakt dat de bewijswaarde van de door u voorgelegde documenten ernstig gerelativeerd dient te worden. Bovendien dient opgemerkt te worden dat u verklaarde uw oorspronkelijke taskara verloren te hebben tijdens uw reisweg en dat u uw kennissen in Afghanistan vroeg om een duplicaat voor u te bekomen (CGVS p.32). De taskara die u bij het CGVS neerlegde blijkt dan ook een louter duplicaat te zijn dat vanop afstand op uw eenvoudige vraag bekomen zou zijn, wat staaft dat de bewijswaarde van dit document gering is. Bijgevolg kunnen deze stukken niet opwegen tegen de hierboven verzamelde veelvuldige blijken van ongeloofwaardigheid van uw beweerde herkomst uit Afghanistan.

Voorts legde u ook een originele dreigbrief van de taliban neer, afgeleverd op 4 dalwa 1394 (24 januari 2016) te Khogyani; en een originele klachtneerlegging opgesteld door uw neef M., ongedateerd, afgeleverd te Khogyani.

Brieven van deze aard kunnen evenwel door eenieder opgesteld worden, waardoor ook de bewijswaarde van deze stukken uitermate gering is. Aan door een asielzoeker bijgebrachte documenten kan bovendien slechts bewijswaarde worden toegekend voor zover deze documenten gepaard gaan met geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Ook deze documenten werpen dus geen ander licht op de gedane vaststellingen van het CGVS."

Uit bovenstaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij afkomstig is uit Said Bashi in het district Khogyani, in de provincie Nangarhar, in Afghanistan. Hierdoor kan evenmin geloof gehecht worden aan de problemen die er zich zouden hebben voorgedaan.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het feit dat verzoeker de beweerde herkomst uit Said Bashi in het district Khogyani, in de provincie Nangarhar, in Afghanistan niet aannemelijk maakt, maakt hij evenmin aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dient te gebeuren ten opzichte van de situatie aldaar.

Verzoeker verwijst immers naar de veiligheidssituatie in Afghanistan, doch met betrekking tot de vraag of verzoeker bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, kan een loutere verwijzing naar een Afgaanse nationaliteit en naar een voorgehouden, maar niet aangetoonde regio van herkomst niet volstaan.

Het is immers in de eerste plaats aan verzoeker om tijdens de procedure zijn ware identiteit en herkomst aannemelijk te maken. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker hierin manifest faalt. Het komt de Raad niet toe om te speculeren over de verblijfplaats van verzoeker voor de komst naar België, noch over het element of verzoeker afkomstig is uit een regio waar geen risico aanwezig is, te meer daar verzoeker op dit punt uitdrukkelijk en herhaaldelijk werd aangesproken tijdens de persoonlijke onderhouden en dus veelvuldig de kans heeft gekregen de nodige relevante elementen aan te brengen (CGVS-gehoorverslag, stuk 4, p. 2, 17 e.v.).

De Raad kan hieruit enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat er in Afghanistan geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar dit land een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juni tweeduizend negentien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP